

**SERPENTIS
FRAVDATORIS
VESTIGIA**

IN
NUMISMATIBVS PROFANIS

REPERIRI NEGAT

ET

ORATIONEM
TRIVMPHATORI
DRACONIS ANTIQVI
SACRAM

OBSERVANTISSIME INDICIT

HENRICVS AVGVSTVS ZEIBICH

ILL. RVTHEN. PROFESS. PVBL

XXVII. 8.

II m
879

SECRETUM
REAVDATORIS
VERSTICIA

IN
SYMPTOMATIBVS PROPRIIS

TERMINIS

ET

ORATIONEM

~~TRIVIALIUM~~

~~DRACONIS ANTONII~~

SACRAM

HERMVS AVGVSTVS VINCEN

1672

1672

Quantum exitium generi humano, ad felicitatem sempiternam condito, parens eius miserrima attulit, cum, hortatu serpentis antiqui, decerpto ex arbore uetita fructu, communicatoque cum marito, et se, et coniugem, et omnes posteros suos, dignitate imaginis diuinae beatissima priuaret, tantam uniuerso orbi salutem reddidit Filius Dei, qui, ad expiandum hoc scelus, ex infelici arbore suspensus, diuina uirtute, draconis inferni caput contriuit, et, in uitam reuocatus, ad societatem huius uictoriae, bonorumque omnium, perduelles homines inuitauit

Cuius quidem noxae capitalis, impulsu serpentis nefarii commissae, cum non obscura uestigia, sed satis clara atque luculenta, sacris extent literis expressa, nonnulli tamen, maiorem huic historiae lucem accendi, crediderunt, si ipsas gentes, prauis opinionibus corruptas, memoriam huius rei prodidisse, imo etiam monumentis quibusdam ad reliquas nationes propagasse, censerent. Neque uero negandum est, numos complures, si leuiter, nec ea, qua decet, acuratione considerentur, testes casus huius tristissimi non contemnendos uideri posse. Spectantur haec numismata apud Montefalconem (a), Spanhemium (b), Deylingium (c), Zornium (d), et alios, eademque licet, ut deinceps exponemus, saepenumero inter se differant, in iis tamen plerumque conueniunt, quae admirationem iam pridem, imo impotem prope, ingeniosissimis commouerunt. Conspicitur nempe arbor exalta, ac patuli, ~~arboris~~ truncum, ab imo usque ad ramos, horrendus serpens spiris suis circumligat, capite tamen eminente, seque ad uirum proximum inclinante. dextra parte feminae cernuntur uestitae, hanc intuentes arborem. sinistra stat Hercules, nudus plane, sed exuuias leoninas, ut solet, gestans brachio, clauaque simul, telo isto mortifero, munitus. Iam fingas, praeter opinionem sub aspectum tuum cadere hunc numum, nonne tibi clarissimam prolapsionis parentum nostrorum imaginem cer-

A 2

nera

(a) *Montfaucon* Antiquitat. Gr. et Rom. in compend. redactae a Schatzio Tab. XXV. n. 4

(b) *Spanhem.* Obseru. in Callimach.

p. 670. et de V. et P. N. T. I. p. 331

(c) *Deyling.* Obseru. S. T. I. p. 1

(d) *Zorn.* Bibliothec. Antiqu. p. 730

IV

nerè uideberis, ita, ut nihil supra esse possit. Adest arbor, oculis grata, et ad uescendum commoda, nam plurimis in numismatis, quanquam non omnibus, fructibus nitet, prout illa, quae in medio erat paradiso constituta. Serpens, circumplexus hunc truncum, quid tandem aliud, nisi draconem istum designet, conferentem cum Eua sermones, eamque ad flagitium detestabile permouentem. Sexus uirilis ac muliebris personae praeflo sunt, oculis in eadem arbore defixis, num factores hominum esse dubitabis? Nullo igitur modo mirandum, si uiri, ingenii acie, antiquitatum peritiâ, ac multiplicis doctrinae fama, insignes, eam sint in sententiam ingressi, ut, repraesentari historiam fatalis istius calamitatis, in uniuersam hominum subolem redundantis, putarint. Singulari dissertatiuncula declarauit hanc mentem suam Deylingius (e), ipsumque numum, aere eleganter expressum, parti obseruationum sacrarum primae praefixit. Duces uero habuit Augustinum (f), Gurtlerum (g), et Spanhemium maxime (h), cuius auctoritate, egregia profecto, suam haud iniuria sulsit opinionem et firmauit. *Quis non*, inquit Ezechiel, *continuo agnoscit in ueteri illa fabula adumbratum primae parentis, pomum ex arbore, serpentis suasu, in paradiso decerpentis, idemque Adamo tradentis, factum.* Quanquam autem tam aperte, quid sentiat, his uerbis indicat uir praestantissimus, tamen in opere regio, nouem post annis publicato (i), prorsus hanc, ut dicam lenissime, coniecturam tacet, solumque Herculem, haec poma Hesperidum ex hortis rapientem, memorat, mutata fortasse sententia pristina, uel potius abiecta. Grauiissimum uero cum huic rei addidisse pondus uideatur Theologus immortalis, cuius memoria mihi semper erit sacrosancta, Loescherus, eius uerba ex rariori omnino, qui Stromateus inscribitur, libro (k) apponam. *Etiâ deplorandi lapsus Adamitici signa in numismatibus extare mihi uidentur, cum primis in numo nitidae elegantiae, sub Geta cuso, apud Tristandum, qui arborem, quinque pomis ornata, et prope eam serpentem, eo modo, quo in ecclesiasticis picturis inuenitur, exhibet, ante arborem nudus homo cum*
claua,

(e) Deyling. l. c. p. 28. 29

(f) Di Agostini Dialoghi sopra le Medaglie p. 166

(g) Gurtlerus Origin. Mund. p. 188

(h) Spanhem. ad Callimach. p. 671

(i) Spanhem. de V. et P. N. T. I. p. 331

(k) Loescherus Stromat. p. 175

claua, quem Spanhemius aliique pro Hercule, fructus ipsos pro malis Hesperidum, habent, eum tamen et malorum numerus, et uiri figura, et serpentis imago, repugnare uideantur. Nam tria solum mala ueteres prodiderunt, et Hercules semper leuiniis exuuiis testis in numis habetur, et draco alatus, non anguis, Hesperidum custos dicitur. Tamen praestantium uirorum ut transeamus ad partes, uix impetrare a nobis possumus, non, quod, nullam cognitionem lapsus huius priscais populis fuisse, arbitramur, sed, quod, monumentis uetustis memoriam eius extare, dubitamus, certe his, quos supra descripsimus, numis, partium firmitatis ac roboris inesse, putamus.

Comperta quaedam gentes, superstitione imbutas, de labe primorum parentum habuisse, et illius, quae antecessit ipsam, uitae prosperrimae, et calamitatis insecutae, et ipsius criminis commissi, descriptio non obscure confirmat. Auream dixerunt aetatem, qua, sub Saturno, nullis pressi incommodis, nullo labore fatigati, nullis cum morbis conflictati, diuinam uitam egerunt (1) animi tranquillitate singulari, frugibus se sustentarunt et fructibus, deque amore et consuetudine sunt usi. Elegantem felicitatis huius imaginem Naso (m), et Tibullus (n), expresserunt. Tunc omnia sponte tulit tellus, et Calano, sapiente Indo, auctore, tritico et hordeo regiones cunctae tanta, quanta nunc pulueris, copia abundarunt. Alii fontes aquae, alii lactis, alii uini ac mellis, ubertatem effuderunt. Sed homines, ferocitate haec admirabili ac effluuiis, magis sibi spiritus, magnamque arrogantiam, sumserunt, deumque ipsum contempserunt, ac pro nihilo putarunt. Iupiter igitur, hanc animi eorum commutationem exosus, statum illorum beatissimum aboleuit, laboremque iniunxit per omnem uitam tolerandum. Haecenus Calanus apud Strabonem (o), quae ex quo fonte manarint, nemo, Casaubono iudice (p), legens sanctiores literas, dubitabit. Quid, quod ipse Plato (q), quoad natura diuina suffecerit primis hominibus, omnibus eos, docet, uirtutibus eluxisse, omnia humana despexisse, et cuncta sponte

A 3

(1) Hesiod. E. 112. seq.

(m) Ouid. Met. I. 89. seq. V. 2. (3)

(n) Tibull. I. 3

(o) Strabo XV. p. 492. (3)

(p) Casaubon. ad Athen. p. 205

(q) Plato ap. Pfanner. System. Theol. gentil. p. 205

creuisse, quam primum autem fors haec secundissima, a Deo ipsis destinata, euanuerit, humanos mores imperium obtinuisse, et in peiora quotidie ruisse. Num Pandoram adhuc cominemorem, quae, omnium deorum fictitiorum donis, uirtutibus nempe amplissimis, ornata, cum Epimetheo in manus daretur, tamen in exquirendis iis, quae ad se non pertinerent, nimis curiosa, omnium cohortem malorum in orbem immisit, spem solam seruauit. Hic sane, nec infitior, imaginem quandam Euae, ah Euae istius infelicis, uidere mihi uideor. Plura Huetius (r), Rupertus (s), et Celeberrimus Koecherus (t), aliique attulerunt. Tantum igitur abest, ut in omni earum rerum, quae ultima memoria acciderunt, ignoratione uersatos esse Graecos Romanosque existimem, ut potius, per multa a Phoenicibus, hosque a prioribus huius uniuersi post inundationem terribilem incolis, Phoenicum qui sedes habitarunt, accepisse statuam. Numos autem hos nostros quin ad casum illum tristissimum credam respicere, duo me impediunt, partim similitudo exigua et exilis, partim discrimen insignis, quod inter hanc fabulam, ueramque illam historiam, intercedit. Nimirum, quoties hoc aes intueor antiquum, duo tantum uideo, quae ad casum illum fatalem accommodari possint, serpentem, et personas uirilis femineique sexus, arbori cuidam propinquas, redeoque in memoriam anguis illius, quo utebatur uelut instrumento spiritus pestilentissimus, cunctorum scelerum machinator, ad hominem in extremum conueniendum discrimen. pristinamque sua dignitate spoliandum. Quamquam enim haud ignoro, esse complures, qui, nullas egisse partes in hoc maleficio serpentem naturalem, sed draconi antiquo, Satanae, tribuenda esse omnia, arbitrentur, tamen et descriptio Mosis, et comminatio diuina, longius eosdem a uero abesse, satis docent. Quid enim? Num perduellis iste dei hominumque aduersarius, fraudulentior omnibus bestiis agri fuisse, dicatur? Num dubitauerit quisquam, rationis haud expertus, spiritum uel prudentia uel dolo animalibus praestare? Sed calliditas serpenti sanctioribus oraculis saepius uindictatur (u), ob eamque rem et auctor criminum eius utebatur subsidio, et ipse saepius

(r) Huetius Dem. Euang. p. 255

(s) Rupertus ad Befold. Synops. minor. p. 10. seq.

(t) S. V. Koecherus ad Grot. de V. R. C. p. 123 seq.

(u) Genes. XLIX. 17. Mattha. X. 16

saepius hoc nomine libris diuinioribus insignitur. Poenas autem, quibus damnatus, omnium terrestrium bestiarum, tum cicurum, tum ferarum, maxime detestabilis, draco in uentre ambulare, pulueremque comedere, debeat, quis non ad anguem potius, quam spiritum, dixerit pertinere? Perstamus igitur in bona illa inueterataque opinione eruditissimorum hominum, uerum quidem serpentem extitisse, sed ab hoste nefando et communi obsessum, cui ille, ad persequendum eius propositum sceleratissimum, inferiret. Quis autem statim de lapsu primorum parentum cogitabit, si serpentem, et uicinos ei, marem feminamque uiderit, nisi alia accedant clariora potissimum et certiora documenta

Sed hic incerta praeterea sunt multa, spissisque tenebris inuoluta, quae consideremus breuiter, quo facilius deinde ad contraria transeamus. Spectatur in nummis coluber, nodis suis ambiens arborem, obseptamque tenens. Ego uero, Mosen legens, ac semel iterumque ponderans, serpentem quidem uideo, serpentem audio, sed ipsum insediisse arbori, aut truncum eius complexum spiritus suis ac ligamenti fuisse, nusquam inuenio, licet coniectura quadam augurer, cum Eua differentem secum draconem auscultaret, cui omnem loquendi copiam deesse non ignorabat, in arbore forsitan commorantem conspexisse, ex eiusque collegisse sermonibus, ipsam hanc bestiam de illis percepisse fructibus, propterea quod uerba facere secum possit. At, si uerum fieri uelimus, dubia sunt haec, nulloque firmo fundamento constituta. Ecquos autem haec arbor fert fructus? Mala nimirum, si nostra consulas numismata, id quod et aspectus docet, et scriptores, cum antiquiores, tum recentiores, historiae huius, numerumque talium, mentionem facientes, confitentur. Optarem aequae facile et certo, ac prisca uetustatis monumenta de Hercule exponunt, iudicium de arbore, ad dignoscendum bonum malumque in Paradiso posita, ferri posse, quippe tot tamque uariis doctissimorum hominum sententiis controuersa, ut alii ficum, alii uitam, alii malum, statuerint, recteque Buddeus affirmarit (*), oleum et operam perdere, qui, quae magister optimus celare uoluerit, summo labore studeant indagare.

(*) Buddeus H. E. T. I. p. 79

indagare. Neque tamen soli patres Christiani, Theodoretus, Isidorus, alii, sed etiam Angli, historiae uniuersae conditores (y), alique peruulgi pro sicu quam maxime propugnant, etsi nonnulli poma Adami sic dicta defenderunt (z). Quod si quis **סִינָא** ficus, Indice Tenā (a), et **סִנִּינִי** serpentes, inter se compararit, ac colubros eiusmodi fructibus uesci comprobarit, haud forte obscura ratio reddi poterit, cur anguis in eam se contulerit arborem, nec mirandam ualde foret, Euam tanto facilius in fraudem inductam fuisse, quanto certius norat, serpente[m], talibus se oblectantem fructibus, iam loquendi secum accepisse facultatem. Interim scire peruelim, unde tandem originem ducat peruulgata illa opinio, malum fuisse hanc arborem infelicem. Equidem existimo, Graecos quosdam, ipsos fortasse patres, *μηλα* dixisse hos fructus, communi nempe illo nomine, ut Hesychius testatur. *μηλα, παντός δένδρου καρπός, εξαίρετως δὲ τῆς μηλιάς.* Propter ignaros Graecae linguae conuertemus haec uerba: *μηλα omnis arboris notant fructus, praecipue uero mali.* Satis est, tacere oracula sanctiora, quae lignum solum, seu arborem, appellant, numos autem mala eiusmodi tam clare ostentare, ut nihil supra. Sed neque hoc ipsum aes antiquum, si numerum fructuum spectes, sibi respondet, adeo sunt omnia incerta. Numus, a Spanhemio obseruationibus in Callimachum insertus, quinque, ab eodem in opere magno et Zornio productus, quatuor, a Montefalcone duo, ab Augustino sex mala ostendit. Denique proximus itat ardori Hercules, quem nimirum Adamum repraesentare sibi persuadent. Quam lubrica rursus haec opinio. Sola cum serpente isto mulier colloquium facit, sola intuetur arborem iucundissimam aspectu, non Adamus, serpens Euam, non Adamum, nullius interuentu seducit (b), quam tanto facilius ad suam perducere uoluntatem posse credebat, cum haec mandata Dei, de uetita arbore, ante originem suam data, non ex ore Dei, sed mariti, accepisset (c). Nondum igitur ad liquidum perductum est, interfuisse

(y) Histor. Vniuers. ab Angl. elabor.

(a) Shaws Reisen in die Levante p. 130

T. I. p. 138. ed. German.

(b) 2 Cor. XI. 3. 1 Tim. II. 14

(z) Fabricius Cod. Pseudep. V. T.

(c) Genes. II. 17. 18. III. 3

interfuisse Adamum hinc fermoni, et ad arborem stuisse, imo potius ii nobis certe propius ad uerum accedere uidentur, qui a stipite isto matrum communis remouent quam longissime

Tam, his incertis explicatis, ueniamus ad ea, quae, repugnare complura in numis eiusmodi historiae Mosaicae, confirmant, maximamque dissimilitudinem et discrepantiam demonstrant. Tres feminae in numismatis apparent, una tantum a Mose memoratur, in arbore illa oculos defigens. Accedit, teste scriptore sacro, Eua ad fructus, quorum aspectu recreatur, sed una ex tribus istis refert pedem, et metu quasi perterrita refugit, omnes autem, uestitae praeterea, singularis tristitiae significationem edunt. Adest Hercules, qui uulgo creditur primi parentis personam sustinere, sed tam est ab eo, quam qui maxime, diuersus. Decerpit poma, nec ab ulla feminarum accipit, nihiloque tamen fecius erit Adamus, cui uxor suppeditabat hanc escam mortiferam atque fatalem? Inno uero non decerpit solum, sed etiam, ut aliis cernitur in numis (d), adoritur serpentem, claua sua percutit, eademque trucidat. Num haec quoque conueniunt in hominum seminatore? Victus ille et prostratus hoc peccato, num serpenti restitit, num uictoriam reportauit? Neque tamen crediderim, fore nonnullos in ea sententia, ut Filium Dei hoc aere prisco adumbrari arbitrentur, quippe qui, etsi caput draconis antiqui gloriose erant, nunquam tamen de arbore prohibita comedit, quod profecto cogitare nefas esset atque horrendum. Denique serpens ille, in pecunia ueteri obuius, non inuitat Herculem ad fructum capiendum, sed in numismatis, paulo ante ex Spanhemio et Gronouio citatis, faucibus apertis terribilem in modum, a proposito suo heroa dimouere studet, quod longe aliter in paradiso euenit, alliciente isto angue Euam, et ad scelus grauissimum obeundum uerbis blandis, fortasse etiam pulchritudine sua, ut quidam existimant, incitante. His ego permotus, aequae minus parentes generis humani, eorumque facinus primum, his numis deprehendi puto, atque Euam in sacris Bacchi, quibus cum, Euae, clamarent, ac serpentem ostenderent,

matrem

(d) Gronou. ad Melam III. 10. p. 316. Spanhem. de V. et P. N. T. I. p. 331

matrem illam designari Clemens Alexandrinus (e), Eusebius (f), Vossius (g), et alii, recte negante Trillero (h), crediderunt, cum Bacchum constet Enium appellari, uelut prae temulentia peruerse agentem, ab Hebr. *באכ*. Quemadmodum igitur complures antiquitates frustra, in sacro codice, quaesierunt (i), sic multi sacrum codicem, ut ita dicam, quaerunt in antiquitatibus, et omnia, quae uel minimam ueri speciem prae se ferant, ad historias statim referunt, literis diuinius consignatas, quasi non inter gentes profanas ipsas contigissent multa, cum Hebraeorum institutis factisque communia, quod uel unus corroboret numus Apamensis, non profecto Noachicam, sed Deucalioneam, inuadationem sistens (k)

Quod si iam a nobis requiras, quae tandem nostra sit his de numis opinio, eos ad peruulgatam illam, totque scriptorum testimoniis comprobata, fabulam de malis, quae ex hortis Hesperidum, interfecto eorum custode, serpente, Hercules feliciter reportauit, spectare arbitramur. Quae siue sit ficta narratio, siue res uere peracta, illud tenendum est, absurda multa, obscura certe, numis suis gentes prodidisse. Ecquis enim sibi persuadeat, infantem iam Herculem, et in cunis adhuc uagentem, duo compressisse angues, ut auiniam efflarent, Cerberum ex inferis eduxisse hydram, uinum capibus praeditam, necasse, atque alia, perquam mirabilia, perfecisse, quorum tamen in aere ueteri relicta sunt nobis monumenta, propter ea quod olim ea fama, inter populos longe lateque dispersa, uagabatur. Sed iure incurreremus in reprehensiones doctorum grauissimas, si, ut Huetius in diis Mosen, et Dickinson Iosnam, sic nos in Hercule uel Adamum, uel Simsonem, uel ipsum forte Christum, inuenire nobis uideremur. Nihil tamen fecius, cum Hercules in orbe quondam exiterit, heros,

(e) *Clem. Alex. Protrept. p. 7*

(f) *Eusebius P. E. II. 5*

(g) *Vossius Theol. Gentil. IX. 26*

(h) *Triller ad Grot. Ies. Pat. p. 541*

(i) u. S. V. *Hofmanni*, praefatae doctri-

nae fideique Theologi, Comment. de Antiquitatibus in sacro codice frustra quaesitis

(k) *Falconerius de Numo Apamensi p. 168*

heros, incredibili uirtute elucescens, qui fortitudine sua corporis animique bestias immanes domuerit, alter quasi Nimrodus, quod Arrianus, Diodorus Siculus, Cicero etiam, confirmant, quid tandem dubitemus, hos numos ad illustrandam illam historiam conferre, eorumque ope prisca eius facta in meliori lumine collocare. Narrant autem ueteres, Eurystheum, inter negotia multo grauissima, Herculi in mandatis dedisse, ut mala aurea, Hesperidum in hortis asseruata, ad se perferret. suscepisse hoc heros, et, interfecto angue, cui nomen fuerit Ladoni, moerentibus ualde Hesperidibus, poma illa ad Eurystheum asportasse. Haec Apollonius Rhodius (l), Athenaeus (m), Diodorus maxime Siculus (n), ut alios omittam innumerabiles, recensent. Inueniuntur uero huius rei uestigia non in numis modo, sed etiam in statu is apud Caylum (o), Boissardum (p), et in insignioribus statuarum Romae iconibus, a Ioanne Dominico de Rubéis publicatis. Iam, si conseras narrationem illam cum numismatis antiquis, nihil, quod desideres amplius, habebis. Cernis serpentem, truncum arboris spiris suis cingentem, qualem Pausanias describit (q), et palatium Albani Romae seruat, uirginali tamen facie, quod mireris, excellentem (r), cernis Herculem, claua instructum, ut occidat custodem hunc terribilem, cernis ipsum poma decerpentem, cernis feminas tres, Hesperidas nimirum, summa aegritudine animi opprimitas, iam iam in praesentia terrore fugientes. Sic omnia elegantissime inter se conspirant, neque opus est, ut contortulis illis explicatiunculis, quibus profecto religionis Christianae ueritas non eget, certiori innixa fundamento, ad stabiliendam diuinorum literarum auctoritatem utamur. Qua autem ratione fabula illa omnis explicari possit commodissime, alio tempore, si res et locus ferat, fortasse exponemus, satis in praesentia habentes, uestigia primorum parentum lapsus ex his numis delesse

Nos

(l) *Apollon. Rhod.* IV. 1396(m) *Athenaeus* III. p. 62(n) *Diodor. Sicul.* IV. 26. 27(o) *Caylus* *Alterthümer* Tab. LX.

n. 2

(p) *Boissardus* *Topogr. Rom.* Tab. 9.
71. et 146(q) *Pausan.* VI. 19(r) *Winckelmann* *Verfuch einer Allegorie* p. 46

Nos quidem ad Iustini M. (r) haud accedimus sententiam, gentes profanas de Christo gigante, uiam suam decurrente, nonnulla accepisse, idque Herculi suo fortissimo, qui totum peragrauerit orbem, uindicasse. Veneramur potius gratiam immortalis Numinis, quod ex hac superstitionis caligine nos eripuit, atque in clarissima ueritatis luce constituit, ut peccati, mortis, inferorumque uictorem gloriosissimum cognoscamus. Contriuit hic serpenti antiquo caput, eius insidiis uolentiaeque se obiiiciens, istumque hostem, omnibus uiribus spoliatum, uirtute admirabili prostrauit. Alter hic Adamus non expiauit modo scelus, a priori commissum, sed etiam arborem uitae se praebuit, ex qua fructus dulcissimos saluberrimosque capere possimus (t), conditus humo, ut mortuus, ac rursus se emergens, amplissimam nobis pareret ubertatem (u). Quidni uero eius uictoria triumphemus? Quidni cicatrices uulnerum, insignia huius uictoriae ac certissima documenta, laeto alacrique animo contemplerur? Edisseret hoc uberius, et uestigia uulnerum Seruatoris, huic ipsi gloriosa, oratione solempni proponet, iuuenis non indiligens

CHRISTIANVS HENRICVS SCHREYER,

Saalburgensis,

cui si gratiam suam beneuolentiamque in audiendo praestabunt CVRATORRES SVMME VENERABILES, ac FAVTORES, quod ob sanctitatem praesentis temporis speramus, maximum oratori huic aliisque diligentiae incitamentum praebebunt. P. P. Gerae Pr. Non. April. A. R. S. M DCC LXVIII

(r) Iustin. M. c. Tryph. p. 293

(u) Ioh. XII. 24

(t) Apocalypf. II. 7

G E R A E

LITERIS IO. HENRICI ROTHII

x 3362633

Farbkarte #13

B.I.G.

II m
879

PENTIS DATORIS STIGIA

IN
LIBRIS PROFANIS
REPERIRI NEGAT
ET
CENSURAM
PHATARI
NIS ANTIQVI
ACRAM

ANTISSIME INDICIT
AVGVSTVS ZEIBICH
PHEN. PROFESS. PVBL

XXIV. 8.

